

ಅನಕ್ಷರಸ್ಥ ಕನ್ನಡಿಗ (illiterate kannadiga)

ಮುಂಜಾನೆ ಸುಮಾರು ೬:೩೦ ಸಮಯ, ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳು ಭೋ ಸ್ವರ್ಶ ಮಾಡಿ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸುಂದರ ನೋಟ ಎಲ್ಲೆಡೆ ತುಂಬಿ ಪಕ್ಷಿಗಳ ನಾದ ಕಿವಿಗೆ ಇಂಪನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ಹೊರಗಿನ ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉರುಪು ಇತೋ ಅಷ್ಟೇ ಸಂತೋಷ ಈ ಹುಡುಗನಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ಅರೆ ಆ ಹುಡುಗ! ಯಾರವನು?

ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಅಂದು ೧೨ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾಯ ಅತಿ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಒಂದು ಕಟ್ಟುಪಾಡು, ಕಾರಣ ಬಡತನ.

ಆದರೆ ಇಂದು ಅವನಿಗೆ ಏನೋ ಸಂತೋಷ ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ಅವನ ಕೆಲಸದ ಮೊದಲ ದಿನ. ಅದು ಒಂದು "ಪರಿಮಳ ಉಪಹಾರ ಗೃಹ" ಎಂಬ ಹೋಟೆಲ್, ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೋಟೆಲ್ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಹೋಟೆಲ್ ತುಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದು ಹೋಟೆಲ್. ಇಲ್ಲಿ ದಿನವೂ ತುಂಬ ಜನರು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಲಾಭಧಾಯಕವಾದ ಉದ್ಯಮವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ೪೦೦೦ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಅಮ್ಮಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆಯು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇನು ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದರೆ ಇದು ಕರ್ನಾಟಕ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಇಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವೇ.

ಆ ಹುಡುಗ ತುಂಬ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಆ ದಿನವೂ ತುಂಬ ಸಂತೋಷದ ದಿನವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಎಂಥಾ ಹೃದಯಂತಿಕೆ ಇರುವ ನಾಡು, ಸ್ವಚ್ಛ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿಶಾಲ ಹೃದಯದ ಕನ್ನಡಿಗರು, ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾದ ಭಾಷೆ. ತುಂಬು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಗೌರವ, ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ಸವಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಭೋಜನ. ಇದೆಲ್ಲದರ ಸಂತೋಷ ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

"ಆ! ಅದೆಂಥ ಸುಂದರ ದಿನ, ಅದೆಂಥ ಸುಂದರ ಅನುಭವ....."

ಓ! ಯಾರೋ ಆ ಹುಡುಗನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಎಸೆದು ಬಿಟ್ಟರು. ಥಟ್ ಅಂತ ಎಚ್ಚರ ಗೊಂಡು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಅವನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದು ಅವನ ಹಳೆಯ ಸುಮಾರು ೨೦ ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ನಡೆದ ಘಟನೆಯ ನೆನಪು. ಅದೇ ಹೋಟೆಲ್ ನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಾನೆ, ಅವನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ಇಂದಿನ, ಈ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇ ಕಾರಣ. ಏಕೆಂದರೆ ಕನ್ನಡವೂ ಇಲ್ಲಿ ಅಪರೂಪದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ, ಅದೇ ಹೋಟೆಲ್ ನಲ್ಲಿ ಅಂದು ಬರಿ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ತುಂಬಿದ್ದರು. ಇಂದು ಇಲ್ಲಿ ಚಹಾ ಮಾಡುವವನು ಸಹ ಕನ್ನಡ ಭಾರದವನು.

ಇಂದಿಗೆ ಆ ಹೋಟೆಲ್ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ, ಸುತ್ತಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಹೋಟೆಲು ಜನ್ಮ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಬರುವವರು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಿಂತ ಅನ್ಯರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋದರು, ಇವನಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಲಿತಗೊಂಡು ಆತನ ಹಳೆಯ ದಿನಗಳ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನವಾಗಿದ್ದ.

ಇವನನ್ನು ಸ್ವಪ್ನದಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸಿದವನು ಆ ಹೋಟೆಲಿನ ಇಂದಿನ ಮಾಲೀಕ ಅಂದರೆ ಹಳೆಯ ಮಾಲೀಕನ ಮಗ. ದೊಡ್ಡವರು ತೀರಿಕೊಂಡು ಎರಡು ವರುಷವಾಯಿತು ಅವರ ಪೋಟೋವೂ ಅಲ್ಲೇ ಗೋಡೆಯಮೇಲೆ ಇದೆ. ಇವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ನೀರು ಎಸೆದ ಆತ

"ಎನೋಲೇ ಬೋಳಿಮಗನೇ ಎಲ್ಲ ಕಸ್ಟಮರ್ಸ್ ಬರ್ತಾ ಇದಾರೆ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕನಸು ಕಾಣತಾ ಇದ್ದೀಯ ಲೋಪೆರ್ ನನ್ ಮಗನೆ, ಎದ್ದೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಕೆಲಸದಿಂದ ಕಿತ್ತಾಕ್ ಬಿಡ್ತಿನಿ ಸುವರ್ ನನ್ ಮಗನೆ".

ಗಾಬರಿಗೊಂಡ ಆತ

"ತಪ್ಪಾಯ್ತು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡಿ, ಈಗಲೇ ಹೊರಟೆ".

ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಏನೋ ಒಂದು ಸಂಕಟದ ನೋವಿನಿಂದ ಕೆಲಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ. ಹೋಟೆಲಿನ ಮಾಲೀಕ ಇನ್ನು ಭೈಯತಲೇ ಇದ್ದನು.

ಆ ಹುಡುಗ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಅಘಾಧ ಗೌರವವನ್ನು ಒಂದಿದ್ದ ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ವಾತಾವರಣ ಅವನನ್ನು ವಿಚಲಿತ ಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದ ನೋವು ಏನೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯ ಆಡಳಿತವೂ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ದುರ್ಬಲವೋ ಎಂಬ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕೆಲ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಇದ್ದ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಎಂದರೆ ಒಂದು ದಿನ ನಡೆದ ಘಟನೆ, ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಅಂದರೆ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಅವಿಗೊಂದು ಸುಮಾರು ೭ ವಯಸ್ಸಿನ ಮಗು, ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಆಂಗ್ಲದಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಕರ್ತವ್ಯದಂತೆ ಆರ್ಡರ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರ ಟೇಬಲ್ ಅತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡ ಅವರು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಅಂತ ಹೇಳಿದರು. ಇವನಿಗೆ ಭಾಷೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರು ತಿಂಡಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಸರ್ವ್ ಮಾಡಿದ.

ಇವನು, ಅವನನ್ನು ಉತ್ತರ ಭಾರತದವನು ಎಂದುಕೊಂಡನು.ಈಗ ಅವರ ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಕರೆ (ಫೋನ್) ಬರುತ್ತದೆ,ಅವನ ತಾಯಿಯಿಂದ .

"ಹೇಳಿಮ್ಮ?,ಆ ಇಲ್ಲೇ ಹೋಟೆಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಿ ,ತಿಂಡಿ ತಿನ್ನೋಕೆ, ಹಾಂ ನಾವು ಮೂರು ಜನ ಬಂದಿದ್ದೀವಿ "

ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಇವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

"ಹರೇ ಇವರು ಕನ್ನಡದವರೇ"

ಅವನು ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಕೈ ತೊಳೆಯಲು ಹೋದಾಗ ಇವನು ಹೋಗಿ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ .

"ಸರ್ ನೀವು ಕನ್ನಡದವರೇ"

"ಹೌದು"

"ಮತ್ತೆ ನನ್ ಹತ್ರ ಯಾಕೆ ನೀವು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದಿರಿ"

"ಅವೆಲ್ಲ ನಿಮಗ್ಯಾಕೆ, ನಾನು ಯಾವ ಭಾಷೆಲಾದ್ರು ಮಾತಾಡ್ತಿನಿ "

"ಆಗಲ್ಲ ಸರ್ ನನಗೆ ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆನೂ ಬರಲ್ಲ ಅದ್ಯೆ ಕೇಳ್ತೆ "

ಅವನು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ

"ಹೊ ಹೌದ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹೋಟೆಲ್ಲಲ್ಲೂ ಹಿಂದಿಯವರೇ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ವ ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹಿಂದೀಲೇ ಕೇಳ್ತೆ ಅಯ್ ಯಮ್ ಸಾರೀ"

ಇವನು ಅವರ ಮತಿಗೆ ವಿಷಾದ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾ

"ಹೊ, ತಪ್ಪು ನಿಮ್ಮದಲ್ಲ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಯವು ನಮ್ ಕರ್ನಾಟಕದ ತುಂಬ ಪರಕೀಯರ ಥರ ಇಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರೋದು ತಪ್ಪು"

ಅವನು ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥಿಸುತ್ತ ಮುಂದುವರಿದು ..

"ಬೇರೆ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದು ನಮಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆನ ನಮ್ಮ ಕೈಲೇ ಸಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ"

ಅವನು ಕೈ ತೊಳೆದು ಇವನಿಗೆ

"ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಅವರಭಾಷೆ ಕಲಿಬೇಕು ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ನಿನ್ ಕೆಲಸ ಕಳ್ಳೋಕೋ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದ್ರು ಬರುತ್ತೆ"

ಇವನ ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ವಿಚಲಿತನದ, ಇವನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆ ಆ ರೀತಿ ಯೋಚನೆ ಕೂಡ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.

"ಹರೇ ನಮ್ಮ ಊರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ನನ್ ಕೆಲಸ ಕಳ್ಳೋತಿನ, ಛ ಛ ಕಂಡಿತಾ ಇಲ್ಲ ಇವನ್ಯಾರೋ ತನ್ನ ಭಾಷೆ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ಇಲ್ಲದ ಮೂರ್ಖನಿರಬೇಕು "

ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತ ತನ್ನ ಕೆಲಸದಡೆಗೆ ಮರಳಿದನು.ಸುಮಾರು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ನಿಜವಾಗೋ ಸಂಧರ್ಭ ಬಂದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು,ಆ ಘಟನೆಯಿಂದ ಅವನ ಜೀವನದ ದಾರಿಯ ದಿಕ್ಕನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿತು.ಆ ದಿನ ಅವನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡಿಗರ ನಿಜ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವ ಕನ್ನಡದ ಕಗ್ಗೊಲೆ, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಉಳಿವಿಕೆಯ ಅಗತ್ಯತೆ ಎಲ್ಲವು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ೧೧ ರ ಸಮಯ. ಈತ ಎಂದಿನಂತೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಎಲ್ಲ ಟೇಬಲ್‌ಗಳು ಜನರಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದವು, ಅಲ್ಲಿ ಆ ಕ್ಷಣ ಭಾರಿ ಜನರೇ ಸೇರಿದ್ದರು.....

***** (unfinished)

ಆ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬೇಸತ್ತು ಮಾಲೀಕ ಭಾರಿ ಕೋಪಗೊಂಡ, ಇವನ ಮೇಲೆ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಅಸಡ್ಡೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು, ಇವನನ್ನು ಕರೆದು.

"ನೋಡಪ್ಪ ನೀನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೀಯೆ ಅಂತ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಆ ಸಹನೆಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇಂದು ಬಂದಿದೆ"

"ಯಜಮಾನರೇ! ನಾನು ಬೇಕು ಅಂತ ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ, ನನಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ"

"ಏ! ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೦ ವರ್ಷದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೀಯೆ, ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ನಿನಗೇನಾಗಿತ್ತು"

"ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ನಾನು ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಏಕೆ ಕಲಿಯಲಿ, ಬೇರೆರಾಜ್ಯದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರು ಇಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಬೇಕು ಅಲ್ಲವೇ"

"ಹೇ? ಮೂರ್ಖ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸತ್ತು ಸುಮಾರುವರ್ಷ ಆಯಿತು. ನೀನಿನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕನ್ನಡ ಅಂತ ಕೂತಿದ್ದೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಮಣ್ಣು ತಿನ್ನ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ"

"ಅಂದರೆ ಕನ್ನಡ (ಬೇಸರದಿಂದ) "

"ಅಯ್ಯೋ ಬೇವರ್ಸಿ ನನ್ ಮಗನೆ ಮತ್ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಯೆ!. ಆಯ್ತು, ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದಾರೆ, ಆಗೇ ತಿರುಗಿ ಎಲ್ಲರನು ನೋಡು ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ನಿನ್ನ ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡತಾ ಇದಾರೆ. ನೀನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮೂರ್ಖ ನಾನು ಆಗ್ಲೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸತ್ತು ಹೋಯ್ತು ಅಂತ "

"ನೀವೇ ನಿನ್ನ ಭಾಷೆ ಅಂತ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ"

"ಅಂತೆ ಕಂಠೆ ಎಲ್ಲ ಮುಗಿತು ನೀನಿನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಬೇಡ. ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಅಂದರೆ ಇಂದೇ ಇಲ್ಲಿ ಹೊರಡು, ನೀನ್ ಇಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ವರ್ಷದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾ ಇರೋದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ತಂದೆ ನಿಂಗೆ ಅಂತ ಈ ೫೦೦೦ ಸಾವಿರ ಕೊಡಲು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಹಾಗು ಈ ತಿಂಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಸಹ ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನು ತಗೊಂಡು ಇವತ್ತೇ ಹೊರಡು".

ಆ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಯಜನಮನ ಪೋಟೋಗೆ ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ಕೈ ಮುಗಿದು ಹೊರಟ .ಆ ೫೦೦೦ ಸಾವಿರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇಡಿದು ಮುಂದೆ ಏನುಮಾಡುವುದು ಎಂದು ತೋಚದೆ ಆಗೇ ಬೇಸರದಿಂದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲೇ ಅವನು ಹಿಂದೆ ಕಂಡಿದ್ದ ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವರ ಬಳಿ ತೆರಳಿ ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ

"ಏನಪ್ಪಾ ನಾನು ನೆನಪಿದಿನ ನಿನಗೆ"

ಅವನು ಇವನನ್ನು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ

"ಒಹ್ ! ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೇಗೆ ಮರೆಯುವುದು ಸ್ವಾಮಿ, ಎಷ್ಟೋ ದಿನ ನನಗೆ ಅನ್ನ ಕೊಟ್ಟ ದೊಡ್ಡವರು ನೀವು"

"ಛ ಛ ಅದು ನಾನು ಮನುಷ್ಯತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವಷ್ಟೇ"

ಇನನಿಗೆ ಅವನಿಂದ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಪ್ರತಿಯುತ್ತರವಷ್ಟೇ ದೊರೆಯಿತು, ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸುತ್ತ

"ಅಲ್ಲಪ್ಪ ನೀನು ಇಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿಡುಯ, ಇನ್ನು ವಯಸ್ಸು ಇದೆ, ಯಾಕೇಗೆ ಈ ರೀತಿ ಬದುಕಿದ್ದೀಯೆ. ದುಡಿದು ಬದುಕೋಕೆ ನಿನಗೇನೂ ತೊಂದರೆ"

"ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ರೀತಿ ಬದುಕುವುದು ತುಂಬ ನಾಚಿಕೆಯ ಸಂಗತಿಯೇ, ಆದರೆ ನಾನು ಏನು ಮಾಡ್ಲಿ ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆ ದೇವರು ಆಟ ಆಡತಾ ಐದನೇ "

"ಅಂಥಹದ್ದು ಏನಾಯಿತಪ್ಪ"

"ಸ್ವಾಮಿ ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಗೆ ಮೊದಲು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ಹೋಟೆಲ್ನಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡ್ತಾ ಇದ್ದೆ, ಒಳ್ಳೆ ಸಂಬಳ ಕೂಡ ಬರ್ತಾ ಇತ್ತು ಅಂತ ನನಗೆ ಈ ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೊತೆ ಮದುವೆನು ಆಯಿತು. ಜೀವನ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಗಮವಾಗೇ ಸಾಗ್ತಾ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಯಾರ ಕಣ್ಣು ಬಿತ್ತೋ ಏನು ಒಂದು ದಿನ ಆ ಕೆಲಸದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಿಟ್ಟಕ್ಕಿಟ್ಟು ಆಮೇಲೆ ನನಗೆ ಎಲ್ಲೂ ಕೆಲಸ ಸಿಗಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಒಳ್ಳೆ ಮನೆತನದಿಂದ ಬಂದ ಹೆಣ್ಣು

ಅವಳನ್ನು ಸುಖವಾಗಿ ಇಡಕ್ಕೂ ನನ್ನ ಕೈಲಿ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವಷ್ಟು ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಹಂಗೋ ಇಂಗೋ ಕುಲೀನಾದ್ಯು ಮಾಡಿ ಇವಳನ್ನು ಸಾಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟೆ ಆದರೆ ನನ್ನ ವಿಧಿ ಅಲ್ಲಿಯು ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮಗುವಿನ ಮುಖ ನೋಡಿ ನಾನು ಈ ದಾರಿಗೆ ಇಳಿದೆ , ಆದ್ರೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಈಗಲೂ ಪ್ರಯತ್ನಪಡತಾ ಇದೀನಿ, ಆ ದೇವರು ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಡೋ ದಿನ ಕಾಯ್ದಿದೀನಿ"

"ಅರೆ ನೀನು ಕೆಲಸದಿಂದ ಕಿತ್ತುಹಾಕುವಂಥ ಕೆಲಸ ಏನು ಮಾಡಿದೆ "

"ನಾನು ಮಾಡಿದ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಎಂದರೆ ಬರಿ ಕನ್ನಡ ಒಂದೇ ಕಲಿತಿದ್ದು....ಬಿಡಿ ಬಿಡಿ ಆ ಕ್ಷಣ ನಾನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದಿಕ್ಕು ಇಷ್ಟ ಪೊಡೊದಿಲ್ಲ "

ಇವನಿಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ತುಂಬ ವಿಚಲಿತಗೊಂಡಿತು. ಈಗ ಇವನಿಗೆ ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಒಂದೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡತೊಡಗಿತು. ಇವನು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣ ಅವನನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಅವನ ಕೈಗೆ ಇತ್ತು ಅಲ್ಲೇ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಆ ಬಿಕ್ಕುಕನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಹಣವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಏನನ್ನೋ ಯೋಚಿಸಿ ಇವನ ಬಾಳಿಗೆ ಬಂದು ಕೇಳಿದ

"ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನನಗೇಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿ?"

ಇವನು ಆ ಬಿಕ್ಕುಕನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಒಂದು ನಗೆಯನ್ನು ತೋರುತ್ತ

"ಇವಾಗ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ನಾವೀಗ ಒಂದೇ ದೋಣಿಯ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು"

"ಅಂದರೆ.... "

"ನಿನಿಗಾದ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಇಂದು ನನಗು ಆಯ್ತು, ಆದರೆ ನಾ ಬಿಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಒಂದಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಹಣದಿಂದ ಏನಾದರು ಬದುಕು ಕಟ್ಟಿಕೊ"

ಆ ಬಿಕ್ಕುಕ ಕೆಲ ಕಾಲ ಮೌನದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದ

"ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ಮುಂದೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ "

"ನೋಡೋಣ ಏನ್ ಆಗುತ್ತೆ , ದೇವರಿದ್ದಾನೆ "

"ನೋಡಿ ನೀವ್ ಏನು ತಪ್ಪು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ನಾನು ಒಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಡುವೆ "

"ನಾನೇನು ತಿಳೊಲಲ್ಲ ಹೇಳು"

"ನಾವಿಬ್ಬರು ಸೇರಿ ಒಂದು ಬಿಸಿನೆಸ್ ಯಾಕೆ ಶುರು ಮಾಡಬಾರದು,ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಚಹಾದ ಅಂಗಡಿ ಇಂದಾನೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡೋಣ,ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಬಂದಂತೆ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಬೆಳೆಸೋಣ ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತೀನೂ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ"

ಇವನು ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕೆಲ ಕಾಲ ನೋಡಿ ಅವನ ಹೇಳಿದ ಸಲಹೆ ಇವನಿಗೆ ಸರಿ ಎನಿಸಿತು

"ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ,ನಾವು ಬೇರೆಯವರ ಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರೆಗೂ ಈ ಹವಾಮಾನಗಳು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಅದೇ ನಮ್ಮದೇ ಕೆಲಸವಿದ್ದರೆ ನಾವೇ ಯಜಮಾನರು"

ಆ ಒಟ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಟೀ ಅಂಗಡಿ ತೆರೆದರು,ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಸಣ್ಣ ಹೋಟೆಲ್ ಆಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು .

ಇಂದಿಗೆ ಅವರು ಹೋಟೆಲ್ ಶುರು ಮಾಡಿ ೪ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಿದೆ, ಇಂದು ಅವರ ಹೋಟೆಲ್ ದೊಡ್ಡ ಹೋಟೆಲ್ ಆಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡುಗೊಂಡಿದೆ. ಆ ಹೋಟೆಲ್ನಲ್ಲಿ ಬರಿ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು

ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬರಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಮಾತಾಡಿದರೆ ಅಥವಾ ವ್ಯವಹರಿಸಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ
ರಿಯಾಯಿತೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಹರೀಶ್ ಕಾಡಸೂರು

(harish kadsuru)